

Srečanje v snegu

Igo Gruden

Po beli preprogi snegá kot brezdomca uboga
sva šla skozi gozd, ti drhtela po vsem si telesu:
bolj bežna od ptičke zapuščala tvoja je noga
stopinje kot dahnjene v sneg od drevesa k drevesu.

Nobenega živega bitja ni bilo nikjer,
le noč vseobsežna
in nežna, brezbrežna pod njo le pokrajina snežna,
ki skoznjo molčé sva iz gozda tonila v vseмир.

Kot v pravljici mesto je sanjalo daleč pod nama,
po bregu je potok šumljal ves svetál v mesečini:
ob njem od svetá zapuščena slonela sva sama
brez sence objeta v vesoljni, labudji tišini.

In vedela nisva ne kod in ne kam ne od kod:
odmaknjena vsemu
sva eno skrivnost razodela si v prvem objemu,
da sva si bilà in da bova si blizu povsod.

Kurjak

Prežihov Voranc

I.

Stari Kurjak je odpahnil vežna vrata in počasi, z velikim naporom prekobalil visoki prag. Ko je bil slednjič zunaj, se je spet zgrbil, se še tesneje zavil v oguljeni plašč in boječe pogledal po prostoru pred bajto, kamor je sijalo prvo suščevo sonce s svojimi bledimi žarki. Tresel se je po vsem životu, kakor bi visel v vetru, še prav posebno pa je klecal s koleno. Zato se je opiral na grčavo palico, katero je krčevito oklepal z dolgimi, črnimi prsti svoje desnice. Nekaj časa je stopical na mestu, kakor bi se ne mogel odločiti, potem se je pa začel pomikati po stezi, ki je vodila pošev proti trgu, čigar strehe so se videle iz globeli pod bregom.

Kurjak je bil čudak. Za njegovo pravo ime ni vedel nihče in se tudi nihče ni brigal. Bil je samec in je že desetletja stanoval v bajti nad trgom. Od nekod je dobival neznatno pokojnino. Znan pa je bil predvsem zato, ker je bil v obraz podoben krivokljunastim pticam. Na izredno dolgem, suhem vratu, sredi kate-rega je bila debela grtančna kost, je čepela ptičja glava. Ozko lice je tvorilo